riikliku toetuse abil uusi esemeid, mis kõik välja jagati neile puudust-kannatavatele lastele, kellel polnud tarvilisi riideid ja saapaid ja kui nad ei saanud toetust mõnelt teiselt hoolekande-asutiselt.

1933/34 jäeti ära nõrgajõuliste ja töötute toetamine, kuid korraldati laste toetamist Tartu Lastekaitse Ühingu kaudu. H.-s.-minister määras 28. novembril 1933 puudust-kannatavate laste erakorraliseks toitlustamiseks töökorralduse erifondi komitee eelarves selleks ettenähtud summade arvel toetust 28 080 kr.

Laste kehakatetega varustamiseks anti riiklikku toetust 4 500 kr.

KODUTÖÖSTUSE EDENDAMINE.

Üldise majanduskriisi ja järjest suureneva tööpuuduse ajal linnavalitsus, leides, et kodutööstuse ja väikevalmistajate olude korraldamatus põhjustab laialiselt tööpuudust, otsustas hakata tegutsema selles suunas töövõimaluste leidmisel ja loomisel ning kutsus ametisse, arvates 1. detsembrist 1929, linna käsitöö-instruktori.

Käsitööliste vanem põlv, kes töökodades omal ametialal põhjaliku oskuse omandanud, oli kokku kuivanud. Paljude suurtööstuste seismajäämise tõttu oli suur arv oskustöölisi tööta, samuti oli optantidena kodumaale tagasijõudnute seas väga palju oskustöölisi. Need olid enamikus oma ametiala õppinud vabrikutes ning nende oskused ja kogemused olid seega ühekülgsed. Et käsitööga tööd ja ülalpidamist leida, peab tundma oma tööala põhjalikult. Pooliku ja ühekülgse ettevalmistuse saanud oskustöölised, nagu nad olid oma suures enamikus, olid käsitöös saamatud ja seetõttu sunnitud otsima ülalpidamist lihttööga ning lootma kogukonna abile.

Tutvudes lähemalt omatööga, selgus, et valmistatavate esemete valik oli väike ja nende kvaliteet madal. Enamiku käsitöökodade tegevus piirdus hooaja- ja parandustöödega. Hooaja möödumisel vallandati abilised ja nokitseti üksinda; abilised olid tahes-tahtmata sunnitud tööbörsi poole pöörduma, kust peale hädaabitööde neile ka muud tegevust ei leitud.

Käsitöö-instruktor suunas seepärast oma tegevuse esijoones tööta oskustööliste iseseisvatele tööaladele juhtimisele. Ta juhtis väiketööstusi sääraste esemete valmistamisele, mis vastavad tööstuse sisseseade iseloomule ja töötaja võimetele, pidades silmas neid esemeid, mille väikesel viisil valmistamine ennast tasub ja mis suudab võistelda importkaubaga nii hinnalt kui kvaliteedilt.

Tartu III, lk. 112